

Онзи день ми даде лелка
 Шепа Кюстендилски сливи —
 И разправятъ ми, че били
 Мухлѣсали и червиви!

Чудни грижи! Щомъ подушатъ
 Нѣщо у менъ — често, често
 Ме спожадатъ, обикалятъ —
 Не ги свѣрта въ едно мѣсто . . .

Пъкъ азъ вече ги разбирамъ —
 Сладкитѣ си въ джебъ прибирамъ —
 Въ скритно мѣсто — тѣмъ незнайно.
 Ямъ си ги насаме тайно.

София, Ив. Кириловъ.

ЧОВѢКЪТЪ Е ПЖТНИКЪ.

Единъ добъръ и набоженъ човѣкъ трѣгналъ на хаджалъкъ. Той пжтувалъ дълго. Единъ день било много горещо и човѣкътъ, цѣлъ покритъ въ прахъ и капналъ отъ умора, привечеръ стигналъ до една голѣма хубава градина. Въ нея стърчала красива кжща съ нѣколко кули. Тя приличала на истински царски палатъ. Пжтникътъ, безъ да пита нѣкого влѣзълъ въ градината, а после и въ кжщата. Като стигналъ единъ голѣмъ коридоръ, който билъ по-сланъ съ хубави килими, той свалилъ шапка и и почналъ да се моли. Въ тава време влѣзълъ единъ отъ слугитѣ. Като видѣлъ чуждрнеца, той му се скаралъ и искалъ да го изпжди. Но пжтникътъ се приструвалъ, като че нищо не чува и продължавалъ да се моли.

Господарътъ на кжщата билъ много богатъ — владѣялъ много голѣми земи и безброй добитъкъ. Като чулъ гласа на слугата, той побързалъ да види — на кого се кара. Дошълъ при стареца и му казалъ: — Изглежда че ти си взелъ тая кжща за черква, та си влѣзълъ да се помолишъ. Имашъ грѣшка. Помоли се и си излѣзъ.